

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Theophilus cum absentis Heraclidis causam examinari Ioanne
reclamante voluisset, concurrentibus ad arma mutuò ciuibus
Constantinopolitanis, Alexandrinisq[ue] plures vtrinque ceciderunt, hinc ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

uerentia ad ecclesiam rectà deducit: orat, vt sedem episcopalem capeffat, moreque consueto, pacem populo precatur. Cum ille recusaret, diceretq; hoc non ante faciendum esse, quàm tum causa eius iudicio esset disceptata, tum hi, qui ipsum condemnarant, mutata sententia absoluerent, magis incendi cœpit: tanta enim cupiditas eum cum in sede collocatum videndi, tum de integro concionantem audiendi illam incesferat. Itaque populi impulsu res sic confecta est. Cùm Ioannes esset in sede episcopali locatus, & de more pacem populo precatus fuisset, coactus necessitate, etiam concionatus est. Quæ res aduersariis alterius criminacionis materiam suppeditauit. Verum ad tempus illam consopitam iacere passi sunt.

Quòd Theophilus cum absentis Heraclidis causam examinari Ioanne reclamante voluisset, concurrentibus ad arma mutuo ciuibus Constantinopolitanis, Alexandrinisq; plures vtrinque ceciderunt, hinc Theophilus, & episcoporum plerique alii timore percussi, relicta ciuitate aufugerunt.

CAP. XV.

INterim Theophilus callidè molitus est, vt de Heraclidis ordinatione primò quereretur: quò anam arriperet ad Ioannè denuo, si fieri posset, abdicandum. Heraclides igitur, tametsi non aderat, in iudicium tamen adducitur: quosdam iniuste verberasse, constrinxisse vinculis, denique per mediam urbem Ephesiorum ad ignominiam duccendos curasse accusatur. Cùm igitur Ioannes responderet, non oportere de absentibus iudicium fieri, Alexandrini pertinaciter instabant accusatores Heraclidis recipiendos esse, etiam si illum absentem accusarent. Vnde grauis seditio concertatioque inter Constantinopolitanos, & Alexandrinos conflata est. Ac dum manu conflagitur, multi sauciati, nonnulli etiam interfecti fuere. Quibus rebus cognitis, Theophilus absque mora Alexandria profugit. Idem etiam alij Episcopi fecerunt, paucis exceptis, qui Ioannis partes tuebantur. Omnes ad suas ipsorum sedes se properè receperunt. His rebus gestis, Theophilus in omniũ offensionem

tionem incurrit. Odium contra illum inde etiam creuit, quod libros Origenis studiosè legere non vereretur. Rogatus igitur à quodam, cur libros, quos condemnauerat, de integro amplexaretur, respondit, libros Origenis similes esse prato omnibus florum generibus referto. Idcirco, inquit, si quid reperio in illis boni, illud decerpo: sin spinosi quicquam, hoc, utpote aculeis pungens, missum facio. Hæc respondit Theophilus, non complexus animo illud Salomonis: quod verba Sapientum sunt tanquam stimuli. Et qui præceptis in illis comprehensis punguntur, non debent ex aduerso calcitare. His de causis Theophilus omnibus inuisus & odiosus fuit. Dioscorus Hermopolis Episcopus, vnus è numero monachorum, qui Longi vocabantur, breui, postquam Theophilus Alexandriam profugerat, abiit è vita: sepulchroque honorifico in templo, quod est apud Quercum, vbi concilium propter Ioannem coactus erat, potitus est. Ioannes in docendo, se totum defixit: Serapionem, cuius causa odium in ipsum fuerat ante incensum, episcopum Heracleæ, vrbis Thraciæ designauit.

Eccle. 12.

De argentea Eudoxiæ columna, & quod propter hanc Ioannes rursus ecclesia eiectus, in exilium abductus est.

CAPVT XVI.

HAud diu post, ista etiam sunt consecuta, Statua argentea læna circumiecta, Eudoxiæ Augustæ super columnam ex Porphyrite factam erecta fuit. Hæc in edita basi neque valde propè ecclesiam, quæ Sapientia dicitur, neque longe admodum collocata, sed inter ecclesiam & statuam platea solum media interiecta fuit. Ibi ludi populares ut moris est, celebrari cœpti sunt. Ioannes igitur has res ad ecclesiæ dedecus redundare arbitratus, pristina sua loquendi libertate recuperata, linguam contra eos, qui earum authores erant, exacuit: & pro horratione, qua ad principum animos flectendos uti debuisset,